

Spolu proměníme
každý risk
v šanci.

Každý polibek
v příslib.

Co ti chci říct

EVA DES LAURIERS

COSMOPOLIS

Coti
chci říct

EVA DES LAURIERS

Přeložila Eva Kadlecová

All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form.
This edition was published by arrangement with Henry Holt and Company, a registered trademark of Macmillan Publishers.

Copyright © 2024 by Eva Des Lauriers. All rights reserved.
Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2025
Translation © Eva Kadlecová, 2025

ISBN 978-80-271-8009-7 (ePub)
ISBN 978-80-271-8008-0 (pdf)
ISBN 978-80-271-5404-3 (print)

*Justinovi,
který miluje láskou,
co je víc než láska.*

KAPITOLA PRVNÍ

Natalia

Po maturitním plesu, 2:08

HNEDEŤ BYCH DOKÁZALA vymyslet nejmíň devatenáct důvodů, proč není dobrý nápad chodit s Ethanem do jeho pokoje.

Za prvé: atletický trénink zítra ráno. Za druhé: studijní skupina hned potom. Za třetí: celý to moje „těmhle cítím se musím za každou cenu vyhejbat“.

Jenže pak zvedne koutek v tom svém poloúsměvu a hlasem, který mu ochraptěl pozdní noční hodinou, se zeptá: „Repro duel?“ A všechny ostatní důvody se rozplynou ve vzduchu.

Jelikož skoro všichni ostatní kolem nás už usnuli, bylo by chytrý jít teď taky do hajan.

Místo toho se zazubím a následuju ho nahoru.

Když za sebou zavřu dveře, konečně zůstaneme jen my dva. To je má oblíbená konstelace.

Nebo aspoň bývala.

Rozhlídnu se a zkoumám, co se tu za ty měsíce, co jsem sem radši přestala chodit, změnilo. Žádné drastické změny ale nevidím. Jako obvykle

je tu pořádek, ale zabydleno. Nebesky modré stěny jsou mi tak důvěrně známé, jako by mi patřily. U postele leží hromádky knížek. Masivní stůl plný digitálních zařízení a hrnků. Zrakem spočinu na záramované fotce, kterou jsem mu dala vloni – snímek nás dvou, jak se smějeme na pláži, oči zavřené, ramena přitisknutá k sobě, vlasy divoce vlající ve větru. Celá ta místnost je taková útulná a pokojná a uklidňující. Zrovna jako Ethan.

„Na,“ řekne a hodí mi jednu svoji mikinu.

Potlačím úsměv. Nemusela jsem mu ani nic říkat.

„Doufám, že je čistá,“ zamumlám.

Obrátí oči v sloup, natáhne se na svou obří postel a začne vybírat muziku. Samá ruka, samá noha, samý štíhlý sval vyrýsovaný pobíháním po basketbalovém hřišti.

Natáhnou si přes hlavu mikinu, která voní jako on, a přitom si vyškube pár pírek z vyčesaných vlasů. Srovnám pramínky, co se uvolnily, a příliš dlouhé rukávy mikiny schovám do pěstí.

Když se otočím, Ethan se na mě upřeně dívá, jako by mě celou dobu pozoroval. Hned se rychle podívá zpátky do mobilu.

Ze svých černých plesových šatů jsem se převlíkla už dřív. Zastyděla jsem se, když jsem je věšela vedle Ethanova dokonalého obleku šitého na míru. Byla jsem smířená s tím, že moje levné šaty nebudou ničím v porovnání s designérskými outfity, jaké si dneska oblíkl zbytek školy. Jsem na to už zvyklá. Nečekala jsem ale, že se jako nic budu taky *cítit*. To pro mě byla novinka.

Dva různé světy.

Ta slova mi rezonují v mysli. Varování, o kterém jsem Ethanovi neřekla. Poslední dobou jsem svému nejlepšímu kamarádovi neříkala víc věcí.

Uložíme se do jeho postele v obvyklé poloze – každý na jednom boku, čelem k sobě, vzdálení na délku natažené paže, opření o loket. Naše těla si dobře pamatují choreografii našeho přátelství, i kdybych ji já už stokrát zapomněla.

Vezmu svůj mobil a jdu hledat něco na repro duel. Takhle říkáme našemu závodu v tom, čím mobil se dřív spáruje s jeho bluetooth reprákem. Je to pitomost, ale taky jsou to klasický vibes kamarádství Ethana a Natalie. A to je přesně to, co potřebujeme ke zmírnění napětí, který se mezi náma v poslední době usadilo.

„Nech mě hádat. Sad Girl Indie Album?“ řekne.

Můj palec se zarazí uprostřed scrollování. Přesně to jsem plánovala vybrat. Tu satisfakci mu ale nehodlám dopřát. „Budeš si muset počkat, než vyhraju.“

Skloní bradu, takže si vzájemně hledíme do očí. „Nebylas tu tak dlouho, že si tě ten reprák nejspíš už ani nepamatuje.“

Dělá si srandu, ale v tom, jak to říká, je takový mírný... *něco*. Možná uraženost? Určitě zmatek. Abych před tím utekla, překulím se na břicho a zkrížím kotníky, takže vypadají jako ocas mořský panny.

Ethan mrkne na moje nohy a pak zpátky na mě. „Natalie,“ prohlásí bez výrazu, „ty ležíš v mojí posteli v botách?“

Ohlídnu se přes rameno na svoje houpající se nohy. „Ne? Žabky se nepočítají.“

„Počítá se všechno, co mi natahá do postele písek,“ probodává mě Ethan pohledem.

„Nebud' taková Panna,“ odpovím a schválně začnu nohama kopat, abych ho podráždila.

„Říká holka, co šílí, jakmile nemá něco pod kontrolou,“ zamumlá a zavrtí hlavou. Vzepře se na jedné paži a jeho velké ruce snadno obejmou moje holé kotníky a znehybní je. Pomalu mi stáhne žabky a ty s tichým klapnutím přistanou na tlustém koberci. Než moje nohy pustí, dotkne se jich špičkama prstů a mně se zhoupne žaludek. „Ty seš taková nestvůra, když se nikdo nedívá.“

Zamávám řasami. „To patří k mému kouzlu.“

„Já vím,“ odpoví láskyplně.

Když se vrátí zpátky na původní místo, neubráním se a kochám se ostrými liniemi jeho čelisti a lících kostí. Každý jejich záhyb znám nazpaměť. Už postě mě prsty svědí touhou ho nakreslit, touhou tak silnou, že musím pevně zatnout pěsti, abych se jí zbavila.

Je mu to evidentně šíleně trapný, ale přesto není divu, že ho dneska zvolili králem plesu. Ještě navíc, když je teprve ve třetáku. Ty inkoustově černý rozčuchaný vlasy, ty pronikavý oči... Vypadá jako oživlá fantazie temného prince.

„Proč se na mě takhle díváš?“ zeptá se a zvědavě na mě zamžourá.

„Já nevím. Jak? Dej mi pokoj,“ odbydu ho rychle.

„Ou... kej.“

Z repráku se ozve tiché *blup*, telefon je spárovaný. Čekáme. Jakmile začne hrát lo-fi beat, zaúpím a Ethan se celej rozzáří. Možná měl pravdu a jeho reprák už si mě nepamatuje. Je mi z toho víc smutno, než by mělo.

„Vědělas –“ začne, ale zarazí se. Odkáše si. „To je fuk. Je to blbost.“

„To pochybuju,“ pobízím ho.

Ethan o sobě nikdy dřív neříkal, že je blbej, nikdy se takhle neshazoval, dokud si ho nezačala všímat školní „elita“, a mně to šíleně leze na nervy. Mám ráda jeho konverzační odbočky plný faktů a všeobecných znalostí a citátů slavných. Jsou to stopy vedoucí k tomu, na co zrovna myslí. Podívám se na něj pohledem plným očekávání.

„Tak jo... Vědělas, že Panna je latinsky Virgo?“

„Jo,“ odpovím trochu bez zájmu. Na střední škole Liberty Preparatory School má každej student aspoň rok latiny. Odpovím kousavým tónem, protože zahnat tyhle city je dost těžký, i když zrovna není noc maturáku a já nejsem s Ethanem sama. Natož teď, když vypadá v měsíčním světle úplně neodolatelně a ještě mi vykládá něco o panenství? S čím vyrukuje potom? S naší směšnou dohodou z prváku?

Ethan tahá za uvolněnou nit na svém tričku, namotává si ji na špičku prstu na jednu stranu, pak ji rozmotá a obtočí ji zase na druhou. „Historicky

se Virgo překládalo nejen jako ,panna‘, ale taky jako ,dívka‘, což je nesmysl, protože to naznačuje, že tenhle stav můžou mít jen holky.“

Tak moment.

Vykulím oči a posadím se. „Ethane Forrestere, je to tvůj způsob, jak mi sdělit, že ses s někým vyspal?“

Vytřeští oči ještě víc než já. „Co – ne!“

Moje úleva je až nechutně hmatatelná. Nechci si Ethana takhle s někým představovat, i když bych lhala, kdybych tvrdila, že mě to nenapadlo. Ethan byl krásnej odjakživa, ale když pak z Nemotornýho Ethana vyrostl Sexy Ethan, všiml si toho doslova *každě*. A proti tomuhle všímání bohužel nejsem imunní ani já.

„Takže jsi pořád *Virgo Virgo*?“ zažertuju.

„No, to trochu záleží na definici,“ odpoví, ale nepodívá se na mě. „Ale ... jo, technicky vzato.“

Po krku mi stoupá horko. „Ehm. To je velice ... zajímavý,“ dostanu ze sebe. „A kdy přesně jsme se dohodli, že budeme mluvit o takových věcech?“

„Právě ses mě na to zeptala!“

Holka, kvůli jaký dělaj kluci špatný věci. Je tohle jedna z nich? Fakt bych měla změnit téma.

„A navíc,“ Ethan se na mě podívá, „mluvíme i o všem ostatním.“

V hrudi mě bodne pocit viny. O všem ne.

Kruci, co to vlastně dělám? Neměla bych uprostřed noci ležet vedle Ethana a mluvit s ním o sexu. Respektive, v mém případě, o jeho absenci. Jenže ... se nedovedu přinutit ani ke změně tématu. Koušu se do rtu a každý nerv v těle mám v pohotovosti.

„Chci říct – doufám, že víš, že mně to můžeš říct, kdybys třeba ... měla co,“ dodá.

To mlčení mezi náma je krátký, ale o to intenzivnější. Jako když se příboj stáhne zpátky do moře, jen aby po chvíli přišel s ještě bouřlivější vlnou.

„A kdo říká, že nemám?“ Určitě za to může jen moje soutěživost, že to pronesu tak významně.

Honem se posadí, tmavé kadeře se mu svezou do čela na zvednuté obočí a jeho obvykle bledá kůže ve sporém osvětlení pokojíku zčervená. Jsme u sebe tak blízko, že na jeho krku vidím, jak se mu zrychlil pulz. „Fakt? Máš? Byl to Tanner?“

„Ne,“ přiznám se. „On chtěl, ale ... ne.“

To je důvod, proč jsem skončila sólo na maturitním plesu, který jsem sama pomáhala organizovat. Tanner Brown se na mě na poslední chvíli vykašlal, protože, a teď cituju, „za to nestojím“. Jen nevím jistě, co přesně měl na mysli – jestli svůj drahocenný čas, peníze za lístek na ples nebo skutečnost, že jsem s ním nechtěla jít po plesu na hotel. Ale byli jsme spolu teprve tři týdny. Neměla jsem v plánu přijít o panenství s někým, kdo mi zatím nevydržel dýl než nádrž benzínu. Bez ohledu na to, jak moc jsem na to všechno byla zvědavá.

Ethan žuchne zpátky na polštář vedle mě. Očividně se mu taky ulevilo. „Dobře. Nechce se mi věřit, že sis s tím klukem vůbec něco začala.“

Upřímně, to mně taky ne. Ale nikdo jinej mě na ples nepozval a vypadalo by dost uboze, kdyby se tam čerstvě zvolená předsedkyně studentský rady objevila sama. A taky to ubohý bylo. Takže, no... vrabci v hrsti a holubi na střechách a tak.

„To víš, ne každýmu se nápadníci hromadí za dveřma jako tobě,“ rýpnu si.

Ethan obrátí oči v sloup, jako bych si to snad vymyslela. Jeho na ples pozvaly *tři* různé holky. Řekl mi, že je odmítnul, protože věděl, že ho pozvaly jen kvůli jeho tátovi. Možné to je, ale úplně stejně možné je, že se jim prostě líbí. Teď se Ethan líbí každému.

„To neznamená, že máš jít jen tak s kdekým. Tanner je hovado. Zasloužíš si někoho mnohem lepšího.“

„Jako třeba koho?“

Ethan do mě šťouchne ramenem. „Já bych tě byl vzal.“

„Rande z lítosti? Ne, díky,“ odpovím. Všechny city, jděte pryč, pryč, pryč.

Trošku se zamračí. „V prváku jsi to brala.“

Vyhrnu si rukávy mikiny nad lokty, protože se začínám nějak moc rozehrávat. „O čem to mluvíš?“

„Ty si to nepamatuješ? Naši dohodu,“ řekne a konečně se mi podívá do očí.

Tak on to vážně řekl. Plátno mojí mysli rozkvetе radostnými, energickými růžovými tóny.

„Pamatuju,“ odpovím opatrně.

Jako bych na ni mohla zapomenout. Tenkrát jsme si se zklíženými malíčky slíbili, že jestli budeme ještě ve čtvrtáku panna a panic, budeme si navzájem těmi prvními, protože já o to nechtěla přijít s nějakým pitomcem a Ethan se tak hrozně bál holek, že měl strach, že jinak jako panic i umře.

„Jenže v té době jsem taky byla jediná členka tvýho Klubu obdivovatelů Waluigiho. Nedělala jsem ty nejlepší rozhodnutí.“ Radši dál vtipkuju, abych přemohla to mravenčení v břiše.

Ethan se zadívá někam do dálky. Tváří se zamyšleně. „Když mě nedokážeš zbožňovat jako fanouška Waluigiho, nezasloužíš si mě jako krále plesu.“

Zasměju se a zastrčím si pramen vlasů za ucho. Ostražitě mě sleduje.

„Stejně tomu nemůžu uvěřit. Já myslím, že třeták ještě nikdy nevyhrál,“ prohlásím.

Podívá se pro změnu do stropu a hustý obočí se mu na čele skoro spojí. „Zřejmě to bylo nějak zmanipulovaný.“

„No dovol. Počítala jsem ty hlasy osobně.“ A tónem, jakým se sdělují špatné zprávy, dodám: „Prostě se budeš muset smířit s tím, že sis úplně získal emo subkulturu.“

Zasměje se, ale poznám, že je mu to celý nepříjemný. Jediná dvě zářící světla, která má Ethan rád, je monitor jeho herního PC a lampička na čtení.

Je plachý a nechápe, proč by si ho někdo chtěl všimnout z jiného důvodu než toho, že jeho praštěnej táta je *krapiček* slavnej. Nemá prostě ponětí, jak cool je on sám.

Ostrejší závan větru přinese oknem slanou vůni oceánu a já zavřu oči a zhluboka se nadechnu. Ucítím, jak teplé konečky prstů líně bloudí po mém předloktí. Nevím ani, jestli si Ethan uvědomuje, že tohle dělá, když přemýšlí, ale vždycky jsem to milovala. Jeho dotek za sebou zanechává cestičku husí kůže. Vzdychnu a zavrtám se hlouběji do lůžkovin.

Pak takhle zůstaneme chvíli ležet v zamyšleném tichu. Jeho plyšový modrý přehoz je tak heboučkový, že se mě začíná zmocňovat únava. Ethanovy prsty mi přejíždí po paži a mně těžknou víčka.

Už skoro spím, když pronese: „Myslím, že jsi můj oblíbenej člověk, Natalie.“

Třepetavě otevřu oči a naše pohledy se setkají.

Nenávidím to, jak strašně ho toužím políbit.

Sama nevěřím tomu, co říkám, ale stejně mi ta slova vyletí z pusy: „A co kdybychom to dodrželi? Tu naši dohodu.“

Ethanova ruka strne. „Co?“

„No... proč ne? Jsme skoro ve čtvrtáku, jsme oba single, máme se rádi. A ty nevypadáš, no, zas tak hrozně.“

„Díky?“

„S žádným náhodným klukem mi nikdy nebude tak fajn jako s tebou.“

Kdykoli mě nějaký kluk pozná blíž, začne opakovat nějakou verzi toho samýho: moc to prožíváš, moc tlačíš na pilu, měla bys zvolnit. Oni si nejdřív myslí, že dostali tu holku, za kterou se vydávám. Milou. Sebevědomou. Spokojenou. Jenže nikdo nechce moje skutečný já – tu trosku, kterou jsem uvnitř.

To jsem já, chudinka odkopnutá ještě před maturákem.

A pak je tu můj nejlepší kamarád, co je tak... prizmatický. Zasvítí na něj světlo a on se rozzáří všemi barvami. Jde právě o to, jak je přesně tím,

kým je. To, jak mě nechává být tím, kým jsem já. Bez brnění, bez falešných úsměvů. A navíc jsem jeho oblíbenej člověk. A on zase můj.

Najednou se tváří nečitelně. „Teď si ze mě děláš srandu.“

Posadím se. Ten nápad se mi v hlavě závratným tempem rozvíjí. „Ne, nedělám. Já vím, že to ... zní dost divně...“

„Ehm, jo, dost,“ odpoví a zružoví mu tváře. „Jsme přece kamarádi.“

Snažím se ignorovat to nečekaný bodnutí u srdce. „Já vím, ale taky tě, no, nežádám o ruku. Bylo by to jen na zkoušku. Celá ta dohoda byla přece o tom, zjistit, jaký to je, s někým ... známým, ne?“

Namlouvám si, že když to uděláme takhle, naše kamarádství to přežije. Nějak to ze sebe dostaneme, ať je to, co je to, a budeme zase kamarádi jako dřív. Už žádný city. Všechno bude zase v pohodě. My budeme zase v pohodě.

„A taky, začals o tom přece ty. A je večer po plese,“ pokračuju.

„Počkej, ty myslíš *deneska*? Jako teď a tady?“ Hlas divže mu nevystoupá o oktávu výš.

Pokrčím rameny. Srdce mi buší. „Ne? Možná? Co myslíš ty?“

„Ehm. To je, no, velmi překvapivé vyústění večera.“

Čím je Ethan nervóznější, tím se chová formálněji. Zarazí mě to. V té pauze uslyším všechno, co jsem právě řekla, z jeho perspektivy a najednou mám hroznou chuť umřít.

„No. To rozhodně. Prosím tě, zapomeň na to. Evidentně je to můj zatím nejhorší nápad všech dob.“

Ethan bojuje s úsměvem. „Není. Den humrů jen tak něco nepřekoná.“

Schovám obličej do dlaní. „Panebože. To mi nepřipomíněj.“

„No tak. Kdyby nebylo tebe, nikdy bych nezjistil, jak strašně alergické jsem na korýše.“

Podívám se na něj škvírou mezi prsty a oba vybuchneme smíchy. Doufám, že je to konec téhle divné konverzace, při které mě zřejmě posedla nějaká sexem šílená démonka Natalia, co byla ochotná se svlíknout vedle

stejnýho kluka, kterému vloni v létě musela osobně píchnout EpiPen poté, co ho vyzvala na souboj v pojídání humřích rolek.

Jenže když si lehnu zpátky do polštářů, Ethanovy prsty začnou znovu bloudit. Po mojí paži. Pak po klíční kosti, což je nový území. Naše pohledy se setkají. A pak se svět převrátí vzhůru nohama, když mi ovine paži kolem pasu a přitáhne si mě blíž k sobě. Je opřený o loket, dívá se na mě z výšky, pátrá v mém obličejí. Hudba mezitím přestala hrát. Jediný zvuk je náš dech a ten je čím dál rychlejší.

„Ty bys ... to vážně chtěla?“ zeptá se.

Já nejsem nikdy v ničem druhá. Třesoucíma se rukama si přetáhnu mikinu i triko přes hlavu. Ethan s rozšířenýma očima pozoruje můj nahý trup. Ještě mám na sobě podprsenku, ale pod jeho pohledem přesto zčervenám.

Nutím se znít co nejklidněji, když odpovídám: „No tak. Na pláži jsme spolu byli mockrát, a to jsme toho na sobě měli málo.“

„Tohle je něco jinýho,“ řekne.

Polknu. „Já vím.“ Má pravdu, poznám to podle toho, jak mi jeho pohled rozpaluje kůži. „Ale je v pohodě, jestli to nechceš.“

„Ne, já –“ Hlas se mu zlomí a on si odkašle. „Chci.“

Pak si jediným hladkým pohybem taky stáhne tričko a zahodí ho na podlahu. Měla jsem za to, že to zvládnou, vidět ho takhle. Jenže když kluk, se kterým se cítíte nejbezpečněji na světě, je zároveň takhle krásnej a jeho holá kůže se otírá o tu vaši, zřejmě to změní ... všechno.

„Máš kondomy?“ zeptám se.

Polknutím mu poskočí ohryzek a on přikývne.

Kvůli holkám jako ty...

Celý varování se rozplyne ve vzduchu, když se ke mně přisune blíž. Položí mi čelo na rameno a já na krku ucítím jeho horký dech. Slyším jeho mumlání: „Nemůžu uvěřit, že se to fakt děje.“

„Já nemůžu uvěřit, že pořád mluvíš,“ opáčím suše.

Hrud' se mu otřásá smíchem a já se usměju do jeho vlasů. Váhavě natáhnu ruku a pomalu do nich zajedu prsty. Cítím, jak se chvěje. Odtáhne se a podívá se na mě. Jeho oříškové oči se upírají do mých.

„Bože, Natalie,“ zašeptá.

Pak se ke mně můj nejlepší kamarád nakloní a políbí mě.

KAPITOLA DRUHÁ

Natalia

Úsvit čtvrtáku, o dva a půl měsíce později, 7:07

NEBE JE DNESKA PLNŮ tajemství. Nesnáším tajemství.

Do korun cedrů lemujících naši ulici se zaplétají prsty pobřežní mlhy. Na pozdně srpnový ráno to působí až moc strašidelně. Kdybych věřila na znamení, skoro bych si myslela, že se mi celá ta divná atmosféra snaží něco naznačit. Takže je dobře, že na ně nevěřím, protože Úsvit čtvrtáku musí být dokonalý. Bude dokonalý.

I když se budu muset potkat s Ethanem.

Za mnou vrznou a pak se otevřou vstupní dveře, máminy nohy v pantoflích sejdou po schodech zápraží a málem zakopnou o obří plakátovou tabuli, kterou jsem si opřela o nohy. Postavím ji radši stranou, zatímco mamka přes telefon rychlopalnou španělštinou dohovoří s jednou z mých tetiček. Když je hotová, usadí se vedle mě, jednou rukou si k sobě přitáhne růžový svetr a ve druhé sevře kouřící hrnek s kávou. Výrazné hnědé oči má unavené a černé vlasy, rovné jako větvičky, kterým se moje vlnitá, rozčuchaná hříva ani trochu nepodobá, má úhledně stažené do vysokého culíku.

„Ještě tu není?“ zeptá se.

„Jak vidíš,“ zamumlám.

Podívám se na hodinky. Čekám na Ethana v tomhle divném ranním přítmí před naším – no, vlastně asi už tátovým – domem už sedm minut. Protože ať se děje, co se děje, ať jsem, kde jsem, připadá mi, že pořád čekám na Ethana. Kdybych si mohla dovolit opravu svého auta, nemusela bych se pořád spoléhat na to, že mě svezou můj nejlepší kamarád.

Jestli teda vůbec ještě jsme nejlepší kamarádi.

Těžko se dá věřit tomu, že jsme spolu celé léto nemluvili. Jo, jasně, sdílíme skupinový chat s Rainnem a Siennou, ale oba si dáváme ohromný pozor, abychom nikdy nereagovali na to, co řekl ten druhý, takže se to nepočítá. Bereme na vědomí, že ten druhý je pořád naživu, ale to je všechno.

Máma si povzdychne, těžce a jakoby v neblahé předtuše. „Fakt bych byla radši, kdybys to přespání nenavrhl. Ještě zrovna dneska.“

Nějak se mi podaří neprotočit oči. „Mami, to není nic proti tobě. Je Úsvit čtvrtáku.“

Úsvit čtvrtáku je na Liberty posvátná tradice. Nastávající čtvrtáci se sejdou za úsvitu o víkendu před začátkem školy, aby si stanovili svoje cíle a záměry a odstartovali svůj poslední společný rok napsáním nechvalně proslulých Lvích dopisů. Při představě, že bych měla to, co se mi stalo, fakt zapsat na papír, se otřesu.

„Když na Liberty chodil tvůj táta, nebyvalo to přes noc.“

V tom má pravdu. Doteď to normálně trvalo jen pár hodin. To já jsem navrhla, abychom z Úsvitu udělali dvoudenní kempink a proměnili ho tak v něco extra speciálního.

Mým úkolem jako předsedkyně studentské rady je zařídit, aby byli všichni nastartováni na nadcházející rok, i když to tak sama necítím.

Když neodpovídám, máma si povzdychne. „*Mija*, já vím, že tohle léto pro tebe nebylo snadný, ale my si s tátou myslíme...”

Obrátím pohled zpátky k temnému nebi a zbytek toho, co říká, naprosto odfiltruju. Schovám se do své hlavy a v duchu začnu malovat.

Představuju si, jak se nebe zítra ráno postupně zalije světlem. Tu louži barvy, kterou vrhne na celý náš čtvrtý ročník. Zlato, růž, snad i purpur, když budeme mít štěstí. Nové začátky, jaké slibuje každý úsvit. Zrovna teď by se mi jeden takové vážně hodil.

„Posloucháš mě vůbec?“ zakrojí se mi do myšlenek mámin unavený hlas.

„Jo,“ zalžu.

Znovu si vzdychne. „Tohle nějak zvládneme. Neboj.“

Tohle. Slovo, o kterém moji rodiče společně rozhodli, že bude odted' zastupovat naprostý rozpad mého světa. *Tohle*, což znamená rozvod. *Tohle*, nemožná volba, kterou mám učinit do konce tohoto víkendu. Máma, nebo táta.

Když zůstanu s tátou, mám nulovou šanci věnovat se výtvarnému umění, protože to je „destruktivní, nejistý životní styl“. Když se odstěhuju s mámou, přijdu o Liberty a celý svůj život tady. O pláž, o svou předsednickou pozici. O Ethana.

Nakonec se z mlhy vynoří klopená světla a před domem naléhavě, až omluvně zastaví auto.

Je tady.

Ale něco je špatně. Ethanovo auto je obvykle těžko definovatelná rachotina se samolepkou I NEED SPACE NASA na jednom nárazníku a vybledlou nálepkou s logem Golden State Warriors na druhém. Ale *tohle* auto – tenhle elegantní, nóbl elektrickéj bourák, jakýma jezdí jen ta nejbohatší a nejtrapnější děcka ze školy – je Ethanův přímý protiklad.

„Tak se mi zdá, že ho Roger konečně přemluvil,“ prohlásí mamka.

Sevre se mi žaludek. Ethanův táta rád rozhazuje peníze, jako by to bylo to jediný, na čem na světě záleží. Ethan tomu vždycky vzdoroval. Nebo aspoň donedávna.

Dveře na straně řidiče se otevrou do výšky jako nějaký sílený netopýří křídlo a celý svět se zpomalí, když z auta vyleze Ethan.

Ani dva a půl měsíce odloučení mi tuhle chvíli nijak neulehčilo.

Jeho kudrnatá hříva je částečně zkrocená nějakým tužidlem, jeho oříškový oči vypadají v monotónní šedi rána ještě zářivěji, tmavé obočí ještě úchvatněji. Má na sobě rezavě hnědé džíny – jsou ohrnuté u kotníků a odhalují vysoké conversky – a černou mikinu bez nápisů, co přiléhavě obepíná jeho štíhlou postavu.

Ethan je tu – nádherný a hmatatelný a *pozdě*.

Doběhne ke mně hustou mlhou a jeho pátravý pohled způsobí, že se moje křehké srdce sevře ještě o něco víc.

Bojuju s nutkáním vrhnout se mu kolem krku a nadechnout se jeho vůně, která mi celý ty dlouhý týdný chyběla. Jenže to nemůžu. A kromě toho na to teď nemáme čas.

Popadnu svůj stan, vrazím ho Ethanovi do náruče a připravím ho tak o příležitost cokoli říct. Hekne pod tím nárazem a já mu navrch přidám ještě spacák, abych přes něj neviděla na ten jeho dokonalý obličej.

„Ou... kej,“ zahučí. Hlas má doteď chraplavý a obhroublý spánkem.

Jsem ráda, že nemůže vidět, jak se usmívám.

Rychle obejmu mamku, vezmu si od schodů plakátovou tabuli a utíkám po příjezdové cestě k autu. Až na to, že tu strašnou věc nedokážu otevřít, protože na dveřích není klika. Chvíli na to mlčky zírám. Na místě, kde je normálně klika, uvidím jen takový lesklý stříbrný proužek. Bude to chtít moje otisky? Nebo vzorek vlasů? Jsem celkem chytrá holka, co je naprosto schopná otevřít dveře. A přesto...

Rozhlídnou se a uvidím Ethana, jak mě pozoruje očima plnými pobavení. Je to tak důvěrně známý výraz, že trochu roztaju.

„Čauky,“ řeknu. Prostě to ze mě vypadne, takový krátký slovíčko, co touží přitáhnout si Ethana k sobě. A vypadá to, že on to ví.

„Čauky,“ odpoví a zvedne se mu koutek.

Něco zapípá a dveře na straně spolujezdce se otevrou nahoru jako předtím ty jeho. „Konečně –“

Ale zarazím se, protože na místě spolujezdce – na *mém* místě – sedí Claire Wilsonová.

„Ahoj Natalie,“ pozdraví mě s drobným úsměvem.

Po zádech mi přeběhne mráz. Kdybych byla kočka, jsem celá naježená. Já ale jen nasadím svůj nejlepší předsednický úsměv, abych to zamaskovala. V předstírání, že jsem v pohodě, mám obстоjnou praxi. Dnešek zřejmě nebude výjimkou.

„Ahoj!“

Ale vážně, odkdy Claire Wilsonovou – zrovna Claire, s tou její naivní pihovitou tvářičkou a lesklými vlasy s modrými pruhami – někam vozíme? Natož na zahajovací akci našeho posledního ročníku, kterou jsem plánovala celý léto? Potom co jsme se s Ethanem prakticky sto let neviděli?

„Ethan nabídl, že mě svezí,“ sdělí mi Claire, jako by to bylo něco úplně normálního.

Ti dva bydlí naproti sobě přes ulici od doby, co se Ethan vloni přestěhoval do Cliffport Heights. Tahle čtvrť je známá obrovskými domy a nádhernými výhledy na oceán. Claire ho ale nikdy nezajímala. Teda, asi až doteď. Všechno se ve mně svírá, ale určitě za to může ten ranní chlad.

„Skvěle! Čím víc lidí, tím větší zábava!“ odpovím vesele. „To zřejmě vysvětluje, proč jste přijeli tak pozdě.“

„Né, to je moje vina,“ ozve se zavrčení ze zadního sedadla. „Nespustil se mi budík.“

Před celou zadní sedačku je roztažený Rainn, dlouhé nohy má nemotorně poskládané a vlasy v barvě sluneční blond rozčuchané do vrabčího hnízda. Na sobě má tričko s potiskem vlka vyjícího na měsíc a batikované tepláky.

Obejdu auto, vlezu si na zadní sedačku za Ethana a za sebou vtáhnou i svou obrovskou plakátovou tabuli. Okamžitě mě zasáhne Ethanova důvěrně známá vůně, borovicová a omamná a uklidňující. Musím rychle

zavřít oči před vzpomínkami na noc po maturáku, které mě rázem zaplavily. Jeho silná paže kolem mého pasu, horký dech na mém krku –

Rainn mi přehodí svoje dlouhý hnáty přes klín a já jsem rázem zpátky v přítomnosti. Normálně bych je ze sebe shodila, ale momentálně jsem ráda za rozptýlení a taky za to teplo navíc.

Ukáže na moji tabuli. „No ne, to jsou fotky z prváku?“

Přikývnu. „Abysme viděli svoje pokroky.“

Zabralo mi tři večery, než jsem našla, vystříhla a ozdobila tři roky starou fotku každého z ročníku. Dokonce se mi podařilo vypátrat i fotky těch několika lidí, co přišli na Liberty později. Rainn ukáže na naše fotky a dá se do smíchu. Já a moje krepaté vlasy a rovnátka. Rainn se surfařským hárem po ramena a hubeným krkem. Sienna s úsměvem od ucha k uchu a obrovskými brýlemi, které později vyměnila za drobnější a elegantnější model. A pak Ethan s tím příšerným vojenským sestřihem. Tehdy ještě nevěděl, co má se svými nádhernými vlasy dělat. To bylo těsně předtím, než jeho tátu proslavil ten seriál.

Od té doby se toho sice změnilo hodně – Ethan má větší dům a dražší věci –, ale on se nezměnil. Pořád chci věřit, že to jediný, co se na něm opravdu změnilo, je to, že teď už ví, co má dělat se svými vlasy.

Jenže když teď sedíme v tomhle vesmírném korábu a vozíme Claire Wilsonovou, zřejmě už to neplatí.

Přitisknu ruce k průduchům topení a snažím se rozhýbat zkrhlé prsty. Znovu se podívám na Rainnovo směšné tričko a surfařsky opálené paže pokryté husí kůží. „Není ti zima?“

Aniž by otevřel oči, odpoví: „Zima je stav mysli, Natalie.“

„Je to taky trochu stav teploty, ale fajn.“

Vytáhnu ze svého batohu náhradní mikinu a hodím mu ji. Přistane mu na hrudi a Rainn pootevře jedno oko.

S vděčným úsměvem ji sbalí do kuličky, dá si ji pod hlavu na okno jako polštářek a pokračuje v podřimování. „Ty na mě vždycky tak myslíš.“

Zavrtím hlavou a zkontroluju telefon. S lehkou panikou zaznamenám, že Sienna neodpověděla ani na jednu z mých probouzecích textovek. „Jestli Sienna ještě není vzhůru, přísahám, že ji podříznu.“

Ethan se ušklíbne.

„Jsi nějaká nabroušená,“ poznamená Rainn.

„Spíš hladová,“ dodá Ethan a prohlídne si mě ve zpětném zrcátku. Tváří se tak klidně, jako by nás jen pozoroval. Takže takhle se teď bude chovat? Po deseti týdnech, kdy mě ignoroval?

V tu chvíli mě prozradí kručení v břiše a v Ethanově výrazu se objeví očekávání. Musím od něj odtrhnout pohled, a tak radši sleduji, jak naše čtvrt se svými malými domečky a činžáky pomalu mizí v dálce. Blížíme se k pláži.

„Za chvíli se najím, protože Sienna zrovna teď kupuje koblihy a kafe.“

„Ručím za to, že ještě nevylezla z domu,“ ozve se Rainn se zavřenýma očima.

„To neříkej. Máme už třináct minut zpoždění. Přísahám, že jestli Prashant začne beze mě –“

„Podřízneš ho?“ zajímá se Ethan.

Probodávám očima jeho zátylek. Což není vůbec dobrý nápad, protože špičky mých prstů si ještě pamatují, že právě tam, kde se vinou v malých kudrnkách k jeho šíji, jsou jeho vlasy nejhebcí.

„Prashant je nejchytřejší kluk ze třídy, tak proč by nemohl začít?“ vmísí se do debaty Claire.

Semknu rty. To je fakt tak pitomá? Prashant je možná chytřej, je místopředseda třídy a má našlápnuto k tomu se stát nejlepším studentem a mě nechat válet v prachu kvůli mojí loňský katastrofální závěrečný práci z ekonomie. A taky je mazaný a záludný a poslední tři roky se mě snaží připravit o moje předsednický místo.

Jako bych to teď hodlala dopustit – teď, když jsem předsedkyně studentské rady a konečně mám nějakou reálnou moc něco změnit. Zvlášť

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Co ti chci říct.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.